

Tänään puhun vaikeasta aiheesta. Nimittäin kristilliseen uskoon sisältyy mahdollisuus joutua kärsimään. Vakaumuksen tähden. Tapaninpäivän raamatunkohdat kertovat tästä. Kaikki eivät asennoidu myönteisesti kristinuskon opetukseen, eivätkä uskoviin. Oletko joutunut joskus kärsimään uskosi tähden? Entä olisitko valmis siihen?

Vanhan testamentin kappaleessa Herra sanoo, että kansa nousee Jeremiaa vastaan. Miksi? Koska se torjuu profeetan sanoman.

Päivän epistola kertoo ensimmäisestä uskonsa tähden surmatusta. Diakoni Stefanoksesta. Evankeliumissa Kristus suree:

”Jerusalem, ”Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi.” (Matt. 23:37)

Nyt tutustumme Stefanokseen. Eteen avautuu ikkuna alkuseurakunnan todellisuuteen. Usein vihamielisessä ympäristössä. Sitten kerron vainoista historiassa. Lopuksi pohdimme nykyaikaa: voiko joutua kokemaan hankaluuksia yksinomaan siksi, että tahtoo seurata Kristusta?

Pian Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen alkoi hengellinen herätys. Helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin alkuseurakunnan ylle. Apostolit saivat uuden voiman ja rohkeuden. Pietarin puheen vaikutuksesta kolmetuhatta tuli katumukseen ja uskoon. Niin synnintuntoon kuin armon iloon. Kaikkivaltiaan pyhyys osui omaantuntoon. Synnit syyttivät syyllistä sydäntä. Tuli tarve turvaan. Saada pahat teot anteeksi. Armo avautui ainoaksi avuksi. Tämä Jeesuksen antama syntien anteeksiantamus muutti ihmisten elämän. Taivaan Tie tuli tärkeimmäksi. Tulevaisuus avautui ajasta ikuisuuteen.

Pian juutalaisten johtomiehet suuttuivat. Taisivat pelätä oman asemansa puolesta. Kansa otti vastaan Elämän sanaa, ja uskovia oli nopeasti viisituhatta. Apostolit

vangittiin ja kuulusteltiin. Kiellettiin opettamasta kansaa. Mutta he vastasivat määrätietoisesti: ”Ennemmin tulee totella Jumalaa kuin ihmistä.” (Ap. t. 5:29)

Seitsemän diakonia valittiin. Stefanos on yksi heistä. Hän oli innokas evankelista. Herätys laajeni, josta seurasi vastatoimet. Stefanos oli taitava keskustelija, ja tunti Raamatun. Pärjäsi väittelyissä. Niinpä pettyneet vastustajat värväsivät ihmisiä puhumaan pahaa. Stefanus täytyi saada huonoon maineeseen. Valheelliseen valoon. Kansanjoukkoja yllytettiin häntä vastaan. Pian etsittiin jo vääriä todistajia. Silmukka alkoi kiristyä. Uskonnollinen johto haki määrätietoisesti ratkaisua. Kohta Stefanus tuotiin Suuren neuvoston eteen tuomittavaksi.

Siellä hän pitää puolustuspuheen. Kertaa valitun kansan historiaa. Tuo esiin niin Aabrahamin kuin Joosefin. Mooseksen ja Daavidin. Kuten Joosefin veljet hylkäsivät hänet, torjui Israel Pelastajansa. Samoin kuin Joosef pelasti sukunsa nälänhädältä, pelastaa Kristus kadotukselta. Mooseksen ollessa Siinain vuorella kyllästyi kansa odottamaan: rakensivat epäjumalaksi kultaisen vasikan. (2. Moos. 32) Jumalan lähettämiä profeettoja onkin vainottu usein. Nyt näin oli käynyt jopa itse messiaalle.

Stefanoksen puhe päättyy syytökseen Kristuksen surmaamisesta. Hän ei pelkää syyttäjiä, vaan puhuu suoraan. Kohdistaa sanansa omiintuntoihin. Suuren neuvoston viha kasvaa.

Stefanos on syyttäjien ympäröimänä. Mutta katse ei ole maassa vaan taivaassa. Pyhä mies näkee Jumalan kirkkauden. Yleensä Raamattu kertoo Jeesuksen istuvan Isän oikealla puolella. Näin myös apostolinen uskontunnustus. Nyt Jumalan Poika on kuitenkin noussut seisomaan Stefanoksen elämän loppuhetkien ajaksi. Miksi näin? Tämä on ymmärretty suureksi kunnioituksen osoitukseksi. Opimme: kun kristitty joutuu kärsimään Jeesuksen opetusten tähden, saa hän kunnioituksen. Ei ehkä ihmisiltä, mutta Ihmisen Pojalta. Tämä rohkaisee sinua jos joudut vaikeuksiin apostolisten vakaumustesi tähden. Suuri rohkaisu.

Stefanos raahataan kuolemanpaikalle. Kiviä etsitään ja heitetään. Mutta hän rukoilee. Diakonin rukous on samanlainen kuin Kristuksen Golgatalla. ”Herra, älä vaadi heitä tilille tästä synnistä!” Hän rukoilee vihollistensa puolesta. Toimii siis sekä Kristuksen opetuksen, että esimerkin mukaisesti. Ensimmäisen marttyyrin veri vuotaa. Vanhastaan kristityt ovat sanoneet: ”Marttyyrien veri on kirkon siemen.” Kirkko kasvoi veritodistajien vakaumusten voimalla. Todistusten voimana ei ollut ihmisen luonto, vaan Pyhän Hengen antama voima ja rohkeus.

Ensimmäisillä kahdella vuosisadalla kristityt olivat marginaalinen vähemmistö. Keisarin Neron aikaan (54-68 jkr.) heitä vietiin eläinten raadeltavaksi Colosseumin areenalle. Kristittyjä pidettiin jopa ihmiskunnan vihollisina. He olivat lain suojan ulkopuolella. Myös rauhallisia aikoja oli, sillä yhteiskunnallinen ilmapiiri vaihteli alueiden välillä. Keisari Decius (249-251) aiheutti ankarat ajat, koska uskovia vaadittiin osoittamaan jumalallista kunnioitusta valtion jumalille. Keisari vaati lojaalisuutta. Juomalla ja syömällä muodollisen uhriaterian sai virkamieheltä kirjallisen todistuksen.

Yleinen mielipide torjui jyrkästi sen, että joku ryhmä ei suostuisi uhraamalla osoittamaan kunnioitusta Rooman epäjumalille. Mutta kristityt muistivat tarkasti Mooseksen 1. käskyn: Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Sinulla ei saa olla muita jumalia minun rinnallani.” Osa taipui painostuksen edessä, mutta toiset eivät. Kristinuskosta tuli sallittu uskonto vuonna 311. Sitten suosittu. Lopulta Rooman valtakunnan virallinen uskonto. alkoi hyvin pitkä rauhallinen aika.

Tänä päivänä kristittyjä vainotaan kymmenissä maissa. Ankarasti esimerkiksi Pohjois-Koreassa, Iranissa ja Intiassa. Apostolinen kristinusko kohtaa vaikeuksia useilla tavoin. On syytä muistaa, että Suomessakin valtion lait ja yleinen kansalaismielipide ovat etäännyttäessä apostolisesta kristinuskosta. Päivän virsi antoi meille viestin Saksan 1940-luvun tapahtumien keskeltä: ”Hyvyyden voiman ihmeellinen suoja piirittää meitä, kuinka käyneekin.” (Virsi 600)

Kysykäämme mikä on vainoa? Jätän sinun mietittäväksi nämä Herran sanat.

”Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä”. (Matt. 5:11-12)

Palaamme Stefanokseen. Nimittäin Saul-niminen nuori mies oli vartioimassa kivittäjien vaatteita. Hän oli myös itse ollut hyväksymässä päätöstä kuolemantuomiosta. Saul vainosi itse aktiivisesti uskovia. Hajoitti perheitä, uhkui vihaa. Vaati verta. Kun Herra kohtasi Sauluksen Damaskon tiellä. Hänet tunnetaan sen jälkeen apostoli Paavalina. Näin Jumala osoitti, että kenen tahansa elämä voi muuttua. Kuoleman tie vaihtua Elämän tieksi. Sydämessä asuvan vihan korvata rauha. Ei maailman antama, vaan Jumalan rauha.

Kivittäjät, ja nuori Saul rikkoivat väärillä todistuksillaan ja vihan teolla kymmenestä käskystä viidennen ja kahdeksannen: Eikä tässä kaikki: samalla koko lain. He olivat matkalla suoraan kadotukseen torjuessaan Elämän Ruhtinaan.

Tänäänkin on syntien anteeksiantamus tarjolla.

Golgatan ristillä on kaikki, pahimmatkin, synnit sovitettu. Tämä Jumalan tarjoama lahja on tarkoitettu jokaista varten. Aivan varmasti myös Sinua, hyvä kuulija.

Kiitä Herraa. Saat elää vapautetulla sydämellä. Kun turvaat Jeesukseen on se varma merkki, että nimesi on kuoleman kirjasta sijasta taivaassa olevassa Elämän kirjassa. Sinua ei syvimmältään ohjaa tämä maailma arvoineen, vaan Pyhä Henki. Hän asuu sisimmässäsi, ja tulet osalliseksi uuden elämän voimista. Hengen hedelmä kasvaa. Rakkaus, ilo ja rauha. Nämä alkavat ohjata sinua. Tässä ajassa kaikki on vielä vajavaista. Mutta kerran taivaassa täydellistä. Siellä näemme myös niin Stefanuksen kuin Paavalin. Päätän Jaakko Löytyn sanoihin: Kyllä syntinenkin veisata saa, ja huutaa avukseen Vapahtajaa.

- Pauli Selkee, kappalainen -